

KIZINGITI 8

Kile Tunachokiacha Kisichoonekana.

Kuna swali linalowasili kwa kuchelewa.

Kuchelewa zaidi kuliko tunavyofikiri.

Tukiwa vijana tunaiuliza maisha ni nini tutakachoweza kupata.

Tukiwa watu wazima tauliza ni nini tutakachoweza kuhifadhi.

Ni baada ya miaka mingi tu ndipo tunaanza kujiuliza jambo tofauti.

Ni nini kitakachobaki tusipokuwapo tena hapa?

Ni swali ambalo mara chache hutamkwa kwa sauti kubwa.

Labda kwa sababu linatufanya tusiwe na raha.

Labda kwa sababu linatulazimisha kutazama zaidi ya sasa.

Labda kwa sababu hakuna anayependa kukabiliana na kutokuwapo kwake mwenyewe.

Hata hivyo linawasili.

Daima.

Mapema au baadaye linawasili.

Kwa muda mrefu nilifikiri kwamba urithi ni kitu kinachoonekana.

Kazi ya sanaa.

Kampuni.

Nyumba.

Kitabu.

Mafanikio.

Kitu kinachoweza kuonyeshwa na
kutambuliwa.

Kisha wakati ulinionyesha ukweli wa ndani
zaidi.

Vitu muhimu zaidi tunavyoviacha havionekani.

Havitokei katika orodha za mali.

Haviingii katika hesabu za fedha.

Haviishii katika takwimu.

Hata hivyo vinaendelea kuishi.

Nimekutana na watu ambao hawajawahi
kuandika kitabu na waliobadilisha maisha ya
watu kadhaa wa kadhaa.

Watu ambao hawajawahi kuongoza mashirika
makubwa na walioacha alama isiyofutika
katika familia nzima nzima.

Watu ambao hawatatokea katika ensaiklopedia
yoyote na ambao, hata hivyo, wanaendelea
kuwapo kupitia matokeo ya matendo yao.

Ugunduzi huu ulibadilisha jinsi
ninavyoutazama mafanikio.

Kwa sababu mafanikio yanapenda kuonekana.

Urithi wa kweli, kinyume chake, mara nyingi
hufanya kazi gizani.

Tuwafikirie wazazi wetu.

Walimu wetu.

Watu fulani tuliokutana nao kwa miezi
michache na walioweza kutuathiri kwa miongo
mingi.

Wengi wao hawajui kabisa athari waliyokuwa
nayo kwetu.

Wamesema.

Wametenda.

Wameishi.

Na kitu kimebaki.

Kitu kinachoendelea hadi leo.

Hii ndiyo sehemu isiyoonekana ya historia ya
binadamu.

Kubwa zaidi.

Isiyosimuliwa zaidi.

Yenye nguvu zaidi.

Kadiri miaka ilivyopita nilianza kuzitazama
chaguzi zangu mwenyewe kwa namna tofauti.

Sikujiuliza tena tu:

"Ninajenga nini?"

Nilijiuliza:

"Ninarithisha nini?"

Tofauti ni ndogo sana.

Lakini inabadilisha kila kitu.

Kujenga kunahusu sasa.

Kurithisha kunahusu wakati ujao.

Na wakati ujao daima unakaliwa na watu ambao hatuwezi kuwajua.

Watoto.

Wajukuu.

Wasomaji.

Marafiki.

Wageni.

Watu ambao siku moja watagusana na kitu tulichokiacha nyuma yetu.

Hawatajua tulikuwa nani.

Hawatajua maelezo yote.

Lakini watapokea tokeo.

Na tokeo hilo litazungumza badala yetu.

Katika maisha yangu ya kikazi nimeona miradi ikizaliwa na kutoweka.

Kampuni zikikua na kubadilika.

Masoko yakigeuka.

Teknolojia zikipitwa na wakati.

Kila kilichoonekana cha kudumu kilijidhihirisha kuwa cha muda.

Mwanzoni ukweli huu ulinitia wasiwasi.

Kisha nilianza kuuona kuwa unaniweka huru.

Kwa sababu ulinilazimisha kutafuta mahali pengine kile kinachodumu kweli.

Na kinachodumu karibu kamwe hakilingani na kile tunachomiliki.

Kinalingana na kile tunachorithisha.

Sentensi moja.

Kanuni moja.

Mfano mmoja.

Kitendo kimoja.

Aina fulani ya uwepo.

Kile tunachorithisha kinaendelea kusafiri hata wakati hatupo tena kukisindikiza.

Mara nyingi imenitokea kukuta, katika maneno au tabia za wengine, vipande vya watu ambao hawakuwapo tena.

Namna ya kufikiri.

Hisia fulani.

Aina fulani ya utani.

Somo fulani.

Katika nyakati hizo nilielewa jambo moja.

Watu hawatoweki kabisa.

Sehemu yao inaendelea kutembea duniani.

Si kama kumbukumbu.

Kama ushawishi.

Na labda hii ndiyo aina ya kweli zaidi ya kudumu.

Kadiri umri unavyoongezeka tunaacha taratibu kuvutiwa na mwonekano wa urithi wetu.

Tunazidi kuzingatia ubora wake.

Haijalishi ni mkubwa kiasi gani.

Inajalisha ni wa kweli kiasi gani.

Ukweli mdogo uliorithishwa kwa unyofu unaweza kudumu muda mrefu zaidi kuliko jengo kubwa lililojengwa kwa majivuno.

Historia imejaa mifano yake.

Kazi kubwa za makumbusho zinabomoka.

Kanuni zinaendelea kusafiri.

Miundo inabadilika.

Maadili yanadumu.

Kwa hiyo leo ninaona kila uhusiano kama aina ya kupanda mbegu.

Hatujui kamwe ni nini kitakachokua kweli.

Hatujui kamwe ni neno lipi litakalobaki.

Ni kitendo kipi kitakachokumbukwa.

Ni mfano upi utakaoigwa.

Tunaweza tu kutenda kwa ukweli.

Na kuuachia wakati ufanye yaliyosalia.

Mwishoni mwa maisha, naamini ni wachache
wanaokumbuka idadi kamili ya ushindi.

Wachache wanakumbuka matokeo kwa
undani.

Wachache wanakumbuka vyeo.

Wengi badala yake wanakumbuka jinsi
walivyotendewa.

Jinsi walivyopokelewa.

Jinsi walivyoheshimiwa.

Jinsi walivyopendwa.

Huu ndio urithi usioonekana.

Ule usiotokea katika picha.

Ule usiozalisha makofi.

Ule usiotafuta umakini.

Hata hivyo ndiyo sehemu inayodumu muda
mrefu zaidi.

Nikitazama nyuma leo, ninaelewa kwamba
maisha hayapimwi tu kwa yale yanayotimiza.

Yanapimwa pia kwa kile kinachoendelea kuishi
ndani ya wengine.

Katika mawazo tuliyoyarithisha.

Katika watu tuliowasaidia.

Katika hadhi tuliyoitetea.

Katika imani tuliyoizalisha.

Katika ujasiri tulioamsha.

Vitu vyote visivyoonekana.

Vitu vyote vya kweli.

Labda vya kweli zaidi kuliko vyote.

Kwa sababu wakati utakapokuwa umechukua
karibu kila kitu, kitabaki kile kisichoonekana.

Kile tulichokiacha kisichoonekana.